

Сестра Лак-за-Нокти (копирайт)

Караконджулчо и мерителните единици

Караконджулчо имаше гостенин. От една от съседните къщи беше дошъл Домовой, който си беше натурален домашен дух, но руски по характер, образование и възпитание. Неговото семейство се беше преместило неотдавна и той се беше преместил заедно с тях, защото старата къща, в която те бяха живели дотогава, беше съборена. Домовой се беше устроил веднага, после се беше запознал с всичките местни митически същества и редовно участваше в най-различни увеселения. Особено бяха популярни сбирките във вира на Водяной, който също се беше преместил с неговото си семейство, а то си имаше парченце от местния бряг. За следващата вечер Водяной беше приготвил цяла кошница блатни огньовете и канеше съседите на гости.

- Какво си се умислил? – Домовой приглади назад дългата си сива коса, грижливо завързана с панделка. – Ще намина да те взема малко преди полунощ, работен ден е, твоите домашни ще са всичките заспали.
- Те ще са заспали, но аз не мога все едно. Следващата седмица Детенце се планира да учи измерителните единици, а аз още нямам подготвена програма! Не може просто така да се пробутват разни мерки и теглилки! – ако Караконджулчо беше жива твар, вероятно щеше да е депресиран. Засега той изглеждаше малко несресан.
- Добре де, до следващата седмица все има време, ще измислим нещо! Ти утре ела, ще се разтушиш, ще ти дойдат нови идеи. Няма нужда да готвиш нищо, аз ще изпека „Дружно семейство“, ще има за всички, - потупа го приятелски по гърба Домовой.
- Кое семейство ще изпечеш? – втрещи се Караконджулчо. – И защо дружно?
- Ама теб наистина те е стегнала шапката, приятелю! Никакво семейство няма да пека, успокой се, така се казва една по-едричка пирожка, по-точно един набор от пирожки, с различен пълнеж, наредени плътно една до друга, и изпечени заедно, затова „Дружно семейство“. Хем са в една тавичка, хем всяка пирожка си е индивидуална. Ти твоята с какво я искаш?
- С гъбки с копър, нарязан по на няколко милиметра, ако може! Че миналия път Лешачихата го беше праснала цял, на мен ми се беше увил около манатарката като водорасли някакви.
- То така се правят добрите манатарки! Няма да ти лепне копър на дребно по тях, той трябва да държи бахара, черния пипер и дафиновия лист на място! Идваш, нали така?
- Идвам... Наистина ме е стегнала шапката, не зная от кой край да го подхвана това с мерките...

Когато Домовой и Караконджулчо пристигнаха натоварени с „Дружното семейство“ и джинджифиловите захарни курабийки с мармалад, които таласъмчето беше забъркало в последния момент, увеселението беше в разгара си.

Пешо Морският Кон, Принцесин и Морякът-Удавник пееха на три гласа някаква руска песен, а Водяной подпяваше на по-мръсните куплети. Лешият заедно с Лешачиха се трудеха около

студения бюфет. Тяхното семейство си имаше парче гора, а в гората се въдеха гъби, боровинки, малинки и глогинки. Затова те бяха донесли маринованите гъби и сладката. Седнал до тях, един нисйе си клатеше краката, докато обсъждаха последния сенокос. Той вероятно се чувстваше доста добре в плътните си сиви вълнени дрешки и червена шапка, защото вечерният бриз край водата си беше прохладен. Семейство на Нилс си имаше собствен кон, за който нисйе се грижеше с голямо удоволствие.

На съседната покривка едно русичко брауни сервираше донесения от нея сладкиш, който си беше, ами брауни си беше. Няколко къдрици бяха изпаднали от синьото й боне, чийто весел червен помпон подскачаше когато тя се смееше. А това беше често, защото дружната групичка лари разказваше разни древни вицове на латински. Те бяха истински италиански джентълмени и бяха довели огромна бутилка киянти с шлаухче, да не се мъчат по-нисичките духчета. До нея стоеше бутилка сливовица, несъмнено принос на дядо Слави, домашния дух на сърбите, които живееха през една пресечка и всяка година си варяха сливовицата сами. Вероятно негова беше и салатата от печени чушки, защото само той имаше търпение да ги бели и чисти. Самият Слави никъде не се виждаше обаче, което леко натъжи Караконджулчо. Той се надяваше да обсъди със стареца как най-добре да предаде значението на оката като стара мерна единица.

Градинските гномчета на Алиса Смит бяха спретнали една градинска салата, която добре вървеше и с киянтито, и със сливовицата, което можеше да се разбере по това, че някои гномчета вече бяха натоварени на ръчните колички на колегите си за прибиране у дома. Ако веселието продължаваше със същото темпо, нямаше да има кой да бутва количките.

- Имайте мярка! – Караконджулчо се опита да укори гномчетата.
- Каква точно мярка искаш да имаме? – хлъцна Фридолф и си подръпна моряшките панталонки.
- Ами не може да се натараянкате от самото начало! – опита се да бъде по-ясно таласъмчето.
- Да бе, да, ще седна да чакам докато цъфнат розите, нали така беше фразата? – засмя се едно облечено в зелено гномче, за което Караконджулчо беше почти сигурен, че се казва Розариус.
- Докато увехнат теменужките! – почти автоматично отвърна таласъмчето.
- Все тая, нощта е кратка, и ако не се натараянкаме сега, ще виждаме само един дракон, а така може два, а даже и три, зависи колко сливовица успееш да поемеш! - Розариус беше прегърнал едно листо от подбел, което беше умело свито на чашка.
- Какъв дракон? – очите на Караконджулчо станаха перфектно кръгли.
- Ама верно ти не си излизал отдавна! Нали в дома на старата госпожа Джоунс се засели едно много симпатично китайско семейство, това беше през пролетта още! После през юли дойде и дядо им да живее при тях, и той си го доведе дракона. Градинарска душа си е той, наша кръв, цялото лято не е излязъл от градината, ама такава градина направи, свят да ти се завие!
- Кой, драконът направи градина?

- Не, стопанинът му! Другата седмица сме у тях на празник на фенерчетата! Затова той днес идва по-късно, защото седи и подгрява на дядото лепилото, докато той прави фенерчета. Но със сигурност ще дойде, защото Лешият му е донесъл една торба шикалки за мастило, дядото като направи формите, после да ги калиграфиса или както там се казваше. Пък и да се види с братовчед си набързо преди тръгване, нали Дактилчо и неговото ято отлитат на юг днеска-утре.

Караконджулчо се опита да намести парченцата от мозайката в главата си. Дактилчо наистина беше споменал за някакъв далечен братовчед, който наскоро бил пристигнал, но лятото беше напрегнато с тръгването на Детенце на училище и таласъмчето не беше обърнало внимание. Сега вече фразите „огнен дъх“, „пламтящи очи“ и „люспи“ си идваха на мястото.

Един блатен огън излетя високо и изчезна в нещо, което приличаше на черен облак. Почти едновременно на облака му пораснаха лапи с нокти и дълга здрава опашка.

- Здравсти, Фейлонг, искаш ли още едно огънче? – провикна се Водяной, който стоеше до кошницата.
- Само ако са калибрирани, защото иначе насмалко да си опаря езика миналия път! – драконът се плъзна по една лента на Мьобиус, която само той виждаше.
- Блатните огънове не се ли полага да са хладни? – усмихна се Принцесин загадъчно.
- Да бе, да, ще тичам като луд да ти давя разни безобразни! Те сега с тези задължителни курсове по плуване от нищо страх нямат, от лодките не падат без онези глупави оранжеви жилетки, как да го давиш такова! Наскоро един падна от яхтата си, ама кьор-кютук пиан, аз го давя, той се подхилква, аз го давя, той пак се подхилква, пък като ми се оригна в лицето, ми то аз се опиянчих от едни път! А гадината ми вика, не мога да поема и глътка повече, всуе се мориш! Издевателства, значи! Затова блатните огънове вече сам си ги правя, от подръчни материали! Днес съм ги докарал и на цвят, ама може и да са различни на размер, Фейлонг е прав...
- Калибровката е много важна! Ето, аз тогава бях още млад дракон, на две хиляди години само, но като днес помня когато нашият Първи Император Цин Шъхуан въведе единните мерки и как се наказваха чиновниците, които се опитваха да направят я някоя чаша по-големшка, я някоя крина по-дълбочка, я някоя теглилка по-лекичка. Щото не може една империя да се управлява правилно, ако ти искаш от Източната провинция да ти пратят шест лакътя сукно за жакетче, а те ти пращат колкото за на котката кожухче и казват, тук лакътя на Лю ползвахме, ами той може да е малко дребничък, ама няма да го дискриминираме, нали така. Или казваш да вземат данък триста златни зърна, а те съдират три тона, като се мотивират, че около тях други нанаси освен морени няма, та вземали по една канара на село, барем успеят с бройката. Ти сега ще ги хвърляш ли тези блатни огънове, няма ли?
- А ти после ще духнеш ли един пламък на малкото езеро, че се е завъдила в него някаква гадост, изяде ми всичките златни рибки! До крак ги изяде, исках да кажа до последните плавници ги изплюска! – Водяной започна да мята един след друг блатните огънове без да дочака отговор. За разлика от фойерверките, тези бяха почти безшумни и се чуваше само

свистенето на Фейлонг, който се забавляваше с небесна акробатика. Когато кошницата с огньовете се изпразни, публиката заръкопляска.

- Гениално! – отсече Пешо. – И аз си мечтая да мога да правя такива номера!
- Не ти трябва, - успокои го драконът. – Ще вземе да стане някой сакатлък. Ето, преди има-няма триста и петдесет години при едно такова представление се завързах на възел! Оттогава в семейството на Ю винаги има костоправи. Ако не най-големият син, то вторият със сигурност е костоправ, та ако пак стане нещо, да има кой да ме поправя, че още ме наболява между сто и седемнайстия и сто трийсет и втория гръбначен прешлен когато е студено. Днес, гледам, захладнява, ще тръгвам след малко да не настина. Къде са ми шикалките?
- Пийни една от моята скоросмъртница, ще ти мине за още стотина години! – дядо Слави донесе една халба сливовица. Фейлонг я гаврътна юнашки и изригна пламък, който за малко да отнесе браунито. Тя обаче се оказа мъжко момиче и когато ларите я свалиха от клона, отиде и потупа дракона по предния най-ляв нокът.
- Брауни с карамелизирана коричка е даже по-вкусно! А и отдавна не бях летяла наоколо! – каза тя, докато прибираше разни разлетели се руси къдрички под бонето си.
- Това не беше предвидено, извинявай! – Фейлонг се изчерви. Всъщност, поради сложната си кръвоносна система, той се изчервяваше на секции и беше много забавно. – Но мога да ти предложа едно малко кръгче за компенсация!
- Сладкишче, не му се хващай на номерата за „малко“, а си договаряй условията в контракт с пълно описание! Навремето една дама така изпързаляла един цар, поискала му земя колкото една волска кожа, и той, нали бил мъж, а тя прекрасна, заплеснал се и не вписал изрични условия в контракта. Тя нарязала кожата на тънки, тънки ремъчета, разтегнала ги и заграбила половината царство, основала там Картаген, пък от него колко неприятности, да не ти казваме! - единият от ларите помнеше всички дела, които семейството му беше водило от основаването на Рим, ходещо Римско Право си беше.
- Ти не се усуквай по адвокатски, ами й дай един напръстник кианти за кураж, пък Фейлонг да си я закара у тях си, че тя най-далеч живее, а това над морето си е жива буря. Татко така и не се научи да праща есемески, с бурята било по-видимо какво искал да каже, ама нали си е мой родител! - Принцесин посочи един мощен вихър, носещ се към тихия залив.
- Абе като съм тръгнал, искам да кажа, като съм литнал, я давайте който е по-далечко, сядайте само по реда на слизането от опашката към главата, че иначе ми се нарушава аеродинамиката. Виж какво, Водяной, дай да оставим санирането на езерото за утре вечер, че сега с тази сливовица, ако дъхна, няма да се водят и холерни вибриони още сто години, камо ли златни рибки!
- Става, вие тръгвайте, аз ще разчистя! – съгласи се Водяной. – Само гномчетата ще ги карат Домовой и Караконджулчо, щото иначе ще вали гномчета, при това наквадени.
- Ииик! – потвърди Розариус и запя с Фридолф нещо на истински гномски диалект. А Караконджулчо се засмя, защото той вече знаеше как ще разкаже на Детенце за мерките и теглилките. Оставаше само да намери волска кожа, но това вече беше дребна грижа.